

μόνον ἐν τῇ ποιήσει ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ βίῳ εἶναι ἀληθῆς καὶ γνήσιος ποιητής . . .“

Εἰρωνικὸν μειδίαμα συνώδευσε τὴν φράσιν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ καθηγητὴς ὀλίγην ἔδωκε προσοχὴν, διότι ὅλη τοῦ ἡ ψυχὴ ἦτο συγκεντρωμένη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, δι' ὧν παρετήρει ἐταστικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐπιθυμῶν ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του . . .“

— „Κατὰ τοσοῦτον πλεονεκτῶ ὑμῶν, κύριε κέμης“, ἀπήντησεν ὁ Σενούτας, „καθ' ὅσον ἐγνωρίζον τὸν ἀρχαῖόν μου μαθητὴν ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης ἡλικίας, καθ' ἣν τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ δῶρα εὗρισκοντο εἰσέτι, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν βλαστῇ, διετέλεσα δὲ ἐν στενοτάτῃ πνευματικῇ μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίᾳ. Τότε ἤδη ἐξωμολογεῖτο εἰς ἐμὲ πάντα, ὅσα βραδύτερον ἠϋζήθησαν ἐν αὐτῷ καὶ ἐνεδυναμώθησαν. Ὡς ἐκ τούτου εἶμαι εἰς θέσιν νὰ διακρίνω ὑπὲρ πάντα ἄλλον . . .“

— „Τὰ πάντα; Ἀμφιβάλω!“ προσέειπεν ὁ Μαριᾶνος μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας. „Τὸν ποιητὴν δύνασθε βεβαίως νὰ διδάητε ἐν αὐτῷ, κύριε καθηγητά, ἀλλὰ τὸν ἐκκεντρικόν . . .“

— „Νομίζω ὅτι τὸ ἐκκεντρον καὶ ἀλλόκοτον ἐν αὐτῷ ἐκπηγάζει ἐξ αὐτῆς τῆς ποιήσεως“, προσέειπεν ὁ Σενούτας ἡσύχως.

Ὁ Ἀδριανὸς κατένευσε μὲ ἀκτινοβολοῦν μειδίαμα, ὃ δὲ Μαριᾶνος ἐσιώπα. Ἡ ὁδὸς ἐστρέφετο πάλιν ἀποτόμως ἀνωῶσα, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἡ κλιτύς τοῦ ὄρους πρὸς τὴν θάλασσαν ἦτο περισσότερον κατωφερής, τὰ δὲ δένδρα σπανιώτερα καὶ χαμηλότερα, ἀνεπετάννυτο ἐνταῦθα θαυμασιωτάτῃ ἀποψις πρὸς τὸν κόλπον τῆς θαλάσσης, ὅστις διεγράφετο εὐκρινέστατα καὶ ζωηρότατα ἀπὸ τῆς σιδένδρου καὶ σμιερᾶς τοῦ ὄρους κλιτύος. Ὁ ἥλιος κατηύγαζε τὸν θαλάσσιον ὄρμον καταχέων ἐπ' αὐτοῦ λαμπρότατα χρώματα, ἐνῶ τὸ ὄρος καὶ τὰ δένδρα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ διαφανοῦς σκιάς. Δύο ἀπορρώγες πέτραι τοῦ βράχου, ἀνακλύπουσαι

ἀποτόμως ἀπὸ τῆς ἐπιφάνειας τῶν ὑδάτων καὶ τινες πανάρχαιοι δρυὲς καὶ καστανεαὶ ἀπετέλουν ζωγραφικώτατον σύμπλεγμα, δυνάμενον νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν παντὸς καλλιτέχνου. Πλησιάζαντες εἰς τὴν μαγευτικὴν ταύτην θέσιν οἱ ἡμέτεροι ὁδοιπόροι παρετήρησαν αἴφνης ὑπὸ τινι ὑπερμεγέθει σκιαδεῖᾳ καθημένην, φοροῦσαν ψιάθινον πῖλον καὶ κρατοῦσαν κιβώτιόν τι ἐπὶ τῶν γονάτων κυρίαν τινά, ἣτις ἐφαίνετο τοσοῦτον ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ἰχνογράφειν τοῦ ζωγραφικοῦ τοπίου, ὥστε οὐδόλως ἡσθάνθη τὴν προσπέλασιν αὐτῶν. Ὁ ὁδηγὸς μετὰ τῶν δύο ὄνων καὶ προβεβηκυῖα τις τὴν ἡλικίαν γυνὴ ἐκείντο ἡσυχαῶντες εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν. Ὁ Ἀδριανός, ἅμα ὡς ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἰχνογραφουμένης νεανίδος, ἠρυθρίασε καὶ συνεταράχθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ κόμης Μαριᾶνος ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι ἡ καλλιτέχνις οὐδεμία ἄλλη ἦτο ἢ ἡ Μις Ρόζα. Πράγματι ἦτο αὐτή, ἣτις ἐσχεδίαζε μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐν Souvenir d'Italie. Οἱ ἡμέτεροι ὁδοιπόροι ἐσταμάτησαν τοὺς ὄνους των ὅπως μὴ ταραῶσι τὴν ἰχνογραφουμένην νεανίδα καὶ ἵνα θαυμάσωσιν ἐν ἀνέσει τὴν θαυμασίαν καλλονὴν τῆς. Πρὸ πάντων δὲ ὁ κόμης προσήλωνεν ἐπ' αὐτῆς μετὰ περιεργίας τὰ ἐταστικά του βλέμματα. Καίτοι ἡ

νεῆνις ἐκάθητο, ἡδύνατό τις ὅμως νὰ διακρίνῃ εὐκόλως τὸ εὐμέγεθες καὶ ὠραῖον ἀνάστημά της, ἐφ' οὗ διεφαίνετο ἡ ῥώμη καὶ ἡ εὐστροφία, ἣν ἡ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως κηδομένη ἀγγλικὴ ἀγωγὴ παρέχει καὶ εἰς αὐτὰς τὰς γυναῖκας. Ἡ Ἀγγλὶς αὕτη δὲν ὁμοιάζε καθόλου πρὸς τὰς ἡμετέρας ἀπαλὰς καὶ ἄγαν εὐαίσθητους Πολωνίδας, τὰς συνευρισμένας εἰς τὸν ἥρεμον καὶ παντελῶς ἀτάραχον ἐν τῷ πατριῷ οἴκῳ βίον, ἀλλ' ἦτο ἡ ἐφ' ἑαυτὴν πεποιδυῖα καὶ τῶν ἰδίων ἀρετῶν πλήρη συναίσθησιν ἔχουσα γυνή, ἣτις οὐδὲν φοβεῖται, ἣτις γνωρίζει τὸν κόσμον καὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμένη μικρὰ κεφαλὴ τῆς μὲ τὴν ξανθὴν κυμα-

Ο ΚΑΛΑΘΟΠΟΙΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Blume-Siebert.